

Dopis bratrům a sestřím o naléhavé pomoci utečencům

Drazí bratři a sestry:

„Bud'te milosrdní, jako je milosrdný váš Otec,„(Lk 6,36)

Milosrdenství , výraz lásky, je bezpochyby středobodem křesťanského života. Papež František, který chtěl vyhlásit Jubileum pro Církev pod znamením milosrdenství, nám připomíná, že Ježíš Kristus je tváří milosrdenství Otce, a proto se zdá, že tajemství křesťanské víry nachází svou syntézu v tomto slově. (viz *Misericordiae vultus*, 1).

Problémy, které vyvstávají v Církví a v Řádu přicházejí nakonec vždy, když člověk opouští pěstování osobního a hlubokého vztahu s Bohem, když Ho nezná: hlavní a téměř jedinou příčinou mých chyb – říká svatý Augustin – bylo to, že jsem měl mylnou ideu o Bohu.(viz. *Vyznání* 5, 10, 19). Proto nesmíme zapomínat, že Bůh je láska a že Kristus je výrazem (tváří) této lásky ,s kterou nás Bůh miluje, jak krásně poznamenal papež Benedikt XVI.: „Bůh je láska a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm (1. Jn 4, 16). Tato slova z *Prvního listu apoštola Jana* vyjadřují s průzračnou jasností srdce křesťanské víry: křesťanský obraz Boha a následný obraz člověka a jeho cesty. Kromě toho, ve stejném verši, Jan nám nabízí, tak říkajíc, syntetickou formulaci křesťanské existence: Poznali jsme lásku kterou k nám Bůh má a uvěřili jsme v to. *Uvěřili jsme v Boží lásku*: takto může křesťan vyjádřit základní volbu svého života. Člověk se nestává křesťanem na základě etického rozhodnutí, či velké ideje, ale kvůli setkání s událostí, s Osobou, která dává nový obzor životu a s ní zásadní orientaci (*Deus caritas Est*, 1). Pravděpodobně jednou z našich velikých výzev jako křesťanů v dnešní době je, že bychom měli střežit opravdovost a kvalitu naší lásky a snad vrátit se k autenticitě a síle první lásky (*Zjev*, 2,4).

Láska se vyjadřuje ve výzvách a v konkretizaci činností. Věrnost Ježíšovi, jak jsem vyzdvihl ve svém prvním projevu jako Generální převor (viz *Acta Ordinis* 66 (2013) 191-196), nás vede k tomu, abychom orientovali svůj život podle zásad milosrdenství a proto se neuzavírali v nás samých, v našich jistotách či v našem pohodlí, ale abychom stanuli tam kde je utrpení, na okraj, spolu se zraněnými. Je mnoho oblastí našich aktivit ,ale jestliže, jako zasvěcené osoby a jako Řád nebudeme znovu utváření soucitem, všechno co bychom dělali bude bezpochyby irelevantní a falešné, a proto málo důvěryhodné, a to nejen náš apoštolát, ale také náš řeholní život a naše křesťanské svědectví.

Jsme svědky největšího exodu utečenců od druhé světové války, který se může změnit v humanitární katastrofu. Lidské drama obrovských rozměrů nás nemůže nechat lhostejnými. I když se hlavně týká Evropy, všichni musíme odpovědět na toto volání potřebných, tento požadavek lásky. Určitě utiskovaní bídou vždy byli a jsou jsou předmětem přednostní lásky se strany Církve (viz *Katechismus katolické církve*, 2448). Právě naše tradice jako žebravého Řádu, který vznikl proto, aby byl předvojem Církve, k službě lidstvu, nás pobízí k naslouchání tomuto volání o pomoc. Tato realita nás nabádá k účinné a štědré odpovědi. Naše augustiniánské charisma se nerealizuje v útěku ze světa, nýbrž v zásahu do světa, který je prostorem Boží lásky. Volání nuzného Krista, který prosí o ubytování (viz *Mt 25, 31-46*) se obrací na každého bratra Řádu, na každou kontemplativní sestru a každého laika, který žije augustiánskou spiritualitou, a zvláště na členy fraternit. Na všechny a na každého z nás. Augustiniánské komunity by měli být místa s patrnou svobodnější, originálnější, rychlejší, intenzivnější a tvořivější reakcí na požadavek milosrdenství a soucitu: „Buďte milosrdní jako váš Otec je milosrdný“.

a) *Obrácení srdce*

„Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa“ (Ez. 36, 26).

Prvním krokem je usilovat o vnitřní změnu, která nás uschopňuje „cítit“ potřebující lidství, chudých a vyloučených. Společnost pohodlí může přinášet v sobě nejen nebezpečí vzrůstajícího zesvětštění našeho stylu života, nýbrž také vzrůst egoismu, strach ze ztráty jistot ze strany těch, kdo ztratili jistotu Krista, a proto se z hloubky duše staví proti takovému riziku, včetně rizikům charity. Žádným způsobem nelze přijmout xenofobní komentáře, ani lehkovážně brát tragedie tisíců a tisíců osob, které, utikajíce od války a pronásledování, klepou na brány Evropy, hledajíce příležitost a možnost lepšího světa: hledají naději.

Všichni tito uprchlíci, ať přijdou odkudkoliv, jsou Ježíšovou rodinou a zda se, že také pro ně není příbytek (viz *Lk 2,7*). Žádají od nás odpověď. A tato odpověď, kterou musíme dát individuálně i jako instituce, nesmí zůstat blokována strachem, egoismem a politickými zájmy. Neodpovědět znamená být spoluvíníkem: vyhnout se odpovědnosti znamená přispět ke zlu. Když se tyto tragedie minimalizují nebo když se říká, že odpovědnost je pouze na vládách, neprojevuje se tím smutek vlastní prázdnoty a, konec konců, falešnost, s kterou se může žít vlastní povolání?

Kéž nám Pán udělí srdce soucitné, abychom mohli vidět potřebného jako subjekt a ne jako předmět, jako osobu a ne jako číslo, jako živou skutečnost a ne jako fikci. Jistě „radost a naděje, smutek a úzkost lidí naší doby, zvláště chudých a všech, kteří nějak trpí, je i radostí a nadějí, smutkem a úzkostí Kristových učedníků, a není nic opravdu lidského, co by nenašlo v jejich srdci odezvu.“ (Gaudium et spes, 1).

b) Několik úvah

„Přijďte, požehnání mého Otce...protože byl jsem na cestách, a ujali jste se mne“(Mt 25, 34.35)

Papež František nám předložil velmi konkrétní prosbu: „Tváří v tvář tragédii desítek tisíc uprchlíků, kteří utíkají před smrtí v důsledku války či hladu a jsou na cestě k naději života, nás evangelium volá a žádá, abychom byli „bližními“ těch nejmenších a opuštěných a dali jim konkrétní naději. Nejenom slovy: „Odvahu, trpělivost!“.

Křesťanská naděje bojuje umíněností toho, kdo jde k bezpečnému cíli.

Proto u příležitosti nadcházejícího Jubilea Milosrdenství obracím svou výzvu k farnostem, řeholním komunitám, klášterům a poutním místům celé Evropy, aby dali výraz konkrétnosti evangelia a přijali rodinu uprchlíků. Bude to konkrétní čin přípravy na Svatý rok Milosrdenství.

Každá farnost, každá řeholní komunita, každý klášter, každé poutní místo v Evropě přijme jednu rodinu, počínaje mojí římskou diecézí.“ (Proslov během modlitby Anděl Páně, 6.9.2015).

V tomto smyslu se obracím na všechny bratry a sestry Řádu, zvláště na ty, kteří sídlí v Evropě.

- Žádám, ať Vyšší představený z každé oblasti Evropy, spolu s jeho Radou, studuje s okamžitou naléhavostí způsob jak odpovědět na tuto papežovu výzvu
- Vyšší představený v dialogu s místními převory, s augustiniánskými faráři a s odpovědnými ze sekretariátu *Spravedlnost a mír* konkretizují způsob, kterým každá komunita či farnost může přijmout a věnovat se nejméně jedné rodině uprchlíků. To znamená: poskytnout jim ubytování (v prostorech nám přináležících, či jiných místech) a starat se o jejich potřeby materiální a duchovní: ubytování, jídlo, vzdělání, oblečení, práci, zdravotnickou pomoc, právní situaci atd. V komunitách s menšími prostředky ať se hledá způsob spolupráce.
- Ať se také projedná téma v místních kapitulách řeholních komunit a ve farních radách.

- Pro hledání větší efektivity a koordinaci ať se usiluje o spolupráci s diecézními a mezikongregačními strukturami.
- Co se týče mimoevropských provincií a vikariátů, tak všichni známe podobné situace, které se dějí v mnoha částech světa, kde realita přesídlených a uprchlíků je stejně alarmující. Také zde je nezbytné zvážit lepší způsob pomoci a spolupráce.
- Pro provincie, vikariáty nebo jednotlivé komunity, které chtějí spolupracovat formou ekonomické pomoci, bude ustanoven zvláštní fond v Generální kurii pro směrování těchto příspěvků.
- Žádám všechny vyšší představené celého Řádu aby mě informovali o tom co rozhodli podniknout ve své provincii nebo vikariátu ohledně pomoci uprchlíkům. Prosím, necht' se informace pošle Generálnímu Sekretariátu Řádu.
- Pro celý Řád vyhláším den modliteb za uprchlíky, pronásledované křesťany a všechny oběti války. Tato se uskuteční 16. listopadu (Mezinárodní den tolerance), a v rámci možnosti, ať jsou k ní pozváni i laici. Institut Augustiniánské spirituality zašle pokyny a materiály.

Chtěl bych vyjádřit svůj hluboký dík, pokud se podaří zmobilizovat zdroje ve prospěch těch, kteří to tak naléhavě potřebují, jsem si vědomý toho, že když se otevřeme odvaze Evangelia, odrazí se to prospěšně v nás samých. Když totiž pomáháme jiným pomáháme sobě i Řádu, protože, jak říkal sv. Jan Pavel II., "člověk má přístup milosrdné lásce Boha, k jeho milosrdenství, do té míry, do jaké se sám vnitřně proměňuje v duchu lásky k bližním" (*Dives in misericordia*, 14).

Necht' Maria, Matka útěchy, nás chrání a provází.

V Římě, 16. září 2015

P. Alejandro Moral Antón

Generální převor OSA